

Síla v kordech rodu Wellnsburgů
2. díl

KNÍHY OSUDŮ

ERIKA P. HAMLET

ERB SLAVNÉHO RODU ZŮSTÁVÁ UTAJEN, ALE
SÍLA JEHO OSUDU JE SPJATÁ S RODINOU

Síla v kordech rodu Wellnsburgů

Knihy osudů

2. díl

ÚVOD

Příběh se odehrává na konci 17. století v době, která jakoby se zastavila u mocného kardinála Richelieua, kterému tři mušketýři připravili mnoho bezesných nocí.

Těžký je život chudého lidu, kde honby na čarodějnice a udavačství jsou na denním pořádku a moc církve a bohaté šlechty je naprosto nepřemožitelná.

HEDVIKA A JEJÍ SVĚŘENKYNĚ EVELINE

Hraběnka Hedvika Wellnsburgová tiše kráčela po dlouhé chodbě svého honosného panství v Montgymoree, kde všechno milovala, hlavně pestrý přístav stejného jména, kam ráda chodila nakupovat a který byl necelé tři dny vzdálen od vyhlášeného Paříže, pokud se tam jelo kočárem a rovněž tři dny vzdálen směrem dolů na jih od jejího bratra Richarda a švagrové Melanie od které teď dostala zprávu. Jak bylo vidět byla ponořena do svých myšlenek a v duši měla smíšené pocity. Najednou se zastavila, zhluboka se nadechla, otevřela dveře do Evelinina pokoje a smutně se na ni zadívala.

Dívka seděla na pohodlném sofa a po obličejích jí stékaly slzy. V ruce svírala stejný dopis s pečeti Wellnsburgových, jako obdržela od své švagrové Melanie i Hedvika. Eveline vstala hned, jak ji zahlédla, a smutně se na ni podívala.

Hedvika k ní přistoupila a objala ji. „Je mi to moc líto, dítě, že jsi nemohla být s ní a alespoň ji držet za ruku, když se loučila s tímto světem,“ hladila ji po zádech. „Víš, že tvoje babička zde byla vždy vítána, ale my obě jsme musely pochopit, co vždy říkala: že starý strom nelze jen tak přesadit.“ Jemně od sebe Eveline odtáhla a podívala se jí do očí. „Musíme se prostě smířit s tím, že přišel její čas a Bůh si ji povolal zpět k sobě. Jednou se tam snad všichni setkáme. Jsem přesvědčena, že ona by si určitě nepřála, abys kvůli ní takto truchlila. Modli se za její duši, aby byla přijata do království nebeského, a pak bude tvoje duše naplněna klidem a harmonií. Ty jsi přece neudělala nic špatného, drahoušku,“ zatřásla Hedvika jemně Evelininými rameny a objala ji.

Eveline jenom smutně pokývala hlavou, že rozumí a že se bude modlit. Pak odešla ke stolku a povytáhla šuplík, ze kterého vyndala dřevěnou skříňku. Z krku si sundala přívěsek, na němž byl

pověšen malý klíček od skříňky, kterou hned otevřela. Pak se vrátila k Hedvice. „Tady si prosím vezměte peníze a zašlete je paní hraběnce Melanii, která se postarala o pohřeb mé babičky a zaplatila ho.“

„Ne, drahoušku! To si rychle schovej! Já jsem peníze již odeslala do Laverien k mému bratrovi Richardovi, ale jak znám svou švagrovou Melanii, určitě mi je pošle zpět, protože jak ses mohla dočíst v jejím dopisu, udělala to proto, že si tvé babičky vážila, protože ta jí dobře a oddaně sloužila. Navíc píše, že tato moudrá žena uchránila Katarine mnohokrát od toho, aby dostala na zadek, když něco provedla a její otec ji chtěl potrestat!“

„To vím, já jsem při těch lumpárnách byla skoro vždy s ní,“ odvětila Eveline, popotáhla nosem, otřela si rukou slzy a musela se smát.

„Ták, takhle by to mělo být! Tvoje babička by si určitě přála vidět tě šťastnou a usměvavou! Já teď musím jít a ty si pro dnešek dej ve své výuce volno. Běž ven a třeba dělej sněhuláky s ostatními. Viděla jsem je oknem, jak venku dovádějí, když jsem šla sem!“ Hedvika ji plácla po hýždích a udělala na ni směšnou grimasu.

„Myslím, že mě nenávidí!“ odpověděla smutně Eveline.

„Kdo oni? Tamti venku?“ ukázala rukou do oken. „Ale nééé!“ spráskla ruce Hedvika, „tak ještě tohle! Co to plácáš za nesmysly? Proč by tě měli nenávidět? Myslíš služebnictvo tady na panství? Nikomu jsi nic neudělala! Nenávidět mohou akorát tak mě!“ smála se Hedvika.

„Vycítila jsem to, paní Hedviko!“

„Dítě, už jsem ti několikrát říkala, že pro tebe nejsem paní, ale jenom Hedvika! Nebo mi říkej ,teto Hedviko‘, jak jsi mi říkala předtím! A teď mi prosím tě řekni, jak jsi mohla vycítit, že by tě někdo nenáviděl? Stalo se snad něco? Já si myslím, že se jenom pleteš nebo sis něco špatně vyložila,“ chlácholila ji a bylo vidět, že jí to začíná unavovat. Posadila se na sofa, zahleděla se na Eveline a čekala, co jí odpoví.

„Seděla jsem u piana, kde jsem se učila novou skladbu,“ začala Eveline. „Byla u toho služebná Gereta, která stírala prach. Když byla u piana, tak jí prachová metlička upadla na zem a já se sehnula, abych ji zvedla, protože padla kousek ode mne. Ona ironicky prohlásila, abych ji nezvedala, protože by se mi mohly polámat prstíky! Byl to výsměch, protože každý ví, že nikomu se nemůže nic stát, když zvedne pěřové košťátko. Tak si myslím a tak to i cítím, že se mi vysmívala.“

„Hm, nesmíš si to tak brát! Třeba neměla svůj den! Tohle přece nic neznamená! A vůbec, přestaň nad takovými nesmysly přemýšlet a běž ven z tohoto ponurého pokoje, kde sis teď všude rozprostřela jenom smutek. Já se půjdu modlit a pak se spolu sejdem u toho, co nám vyvolá na tváři úsměv!“

„A co nám vyvolá na tváři úsměv?“ zeptala se Eveline.

„No přece šálek lahodné čokolády!“ zamrkala na ni Hedvika a opět udělala směšnou grimasu. „A pokud ti s ní pomaluji obličej, což je jediné malování, které bych zvládla, tak pak to bude dvojnásobný smích,“ začala se smát a svým smíchem nakazila i Eveline.

„A vezmi si vlněný pléd, až půjdeš ven! Je tam chladno!“ nařídila jí hraběnka.

RAFAEL

„Nevím sice, kam mám jít, ale někam půjdu, abych zahнала černé myšlenky a všechn ten smutek ve svém srdci!“ opakovala si jenom tak pro sebe Eveline a vykračovala si chodbou. Zastavila se až venku, kde ji do nosu uhodily vůně z panské kuchyně.

„Co mám jenom dělat, abych je přesvědčila, že nejsem namyšlená?“ ptala se sama sebe a ta myšlenka ji sžírala. Myslela také na svou babičku, se kterou strávila šťastné chvílky dětství a kterou už nikdy nebude moct obejmout. Ani nevěděla jak – a stála ve dveřích kuchyně, kam ji zřejmě dovedly její vzpomínky. Rozhlížela se kolem a viděla, jak byl každý zabrán do své práce.

Z myšlenek ji najednou vytrhl křik: „Rafaeli! Kde zase vězíš?“ Slyšela paní Deniwierovou.

„Rafaeli?“ Eveline se otočila a vykročila k chlapci, který byl ve věku kolem dvanácti let. Seděl sehnutý na lavici, jež byla součástí dřevěného kuchyňského stolu, a něco horlivě maloval.

„Rafaeli, měl by sis posbírat všechny svoje uhlíky a věci na malování, co jsou rozházené po zemi, protože by na nich mohl někdo upadnout a zranit se,“ poradila mu Eveline a tím na něj upozornila jeho matku paní Deniwierovou. Ta se hned podívala směrem, odkud slyšela něco o svém synovi Rafaelovi, jehož před chvílkou volala. Vzápětí stála u něj a držela ho za límec u košile.

„Ty ničemo! Ty darebáku! Co jsem ti nařídila dělat? Tvé pošetilé malby nás nenasytí!“ křičela na něj a pohlavkovala ho.

„Prosím, nechte toho, paní Deniwierová!“ obrátila se na ni Eveline a stoupla si před bitého chlapce, který se matce vyškubl z rukou a utíkal pryč.

„Vy... vy mi, slečinko, prosím nerozumíte!“ snažila se omlouvat za své chování chlapcova matka. „On měl za úkol čistit brambory, a ne si hrát se svými nesmyslnými malbami, které nikam nevedou.“

„Já vám ty brambory pomohu očistit. Kde je máte?“ odpověděla Eveline pohotově.

„Vy? To bychom umřely hladu, než byste je očistila,“ vrhla na ni žena opovržlivý pohled.

„Tak dobře, alespoň to zkusíme! Co vy na to? Tak kde ty brambory máte? Sem s nimi!“ vybídla ji Eveline.

„Tamhle, milostivá slečinko! To vás z toho budou pěkně bolet záda i ruce! Ale nemusíte to dělat!“ ukázala jí místo v rohu s dvěma velkými proutěnými koši plnými brambor, vedle nichž stálo dřevěné korýtko naplněné vodou, kam se měly očištěné brambory házet.

Eveline se sehnula a nejdříve začala sbírat ze země Rafaelovy pomůcky a z lavice také jeho malby, na které jí padl zrak. Když viděla, jaký dar dostal Rafael od Boha, zatajila dech. Dívala se, co ve svých malbách vyjádřil, na černé a bílé anděly, a dokonce se vcítila do jejich pocitů, které měli zachyceny v obličejích. Postavy stojící mezi oblaky a pak ještě další, trpící na zemi. Vše bylo zachyceno s dokonalou precizností. „To je něco nádherného!“ neubránila se a vyslovila svůj obdiv.

„No, když si myslíte, že brambory jsou něco nádherného, tak si je tedy běžte vychutnat,“ odsekla Rafaelova matka, která Eveline nevěnovala pozornost a myslela si, že ona věta patřila bramborám, a proto s nepochopením pokrčila rameny a nevěřičně zavrtěla hlavou. Eveline zatajila dech, vzala s sebou všechny malby a odebrala se do rohu čistit brambory. Usedla na malou dřevěnou židli a před sebou najednou uviděla obraz Katarine, své kamarádky z dětství, a její ruce, jak malují. Rafaelovy malby jí přinesly vzpomínku na ni a na ty doby, kdy jí mohla sledovat u portrétování. „Jsou to lidé, které Bůh obdařil svou přízní, protože jim do rukou vložil dar v podobě talentu,“ pronesla a dala se do čištění. „Doufám, že se jí vede dobře, mé Katarine!“ řekla si a bylo jí úplně jedno, zda ji z kuchyně někdo sleduje. Pustila se do práce, která jí nebyla cizí. Aby si neumazala svou pěknou, drahou dlouhou sukni, obrátila si kus její spodní části na rubovou stranu. Seděla tiše a práce jí šla od ruky.

Rafael zatím bezhlavě utíkal přes nádvoří do zadní části panství, kde byla kovářská výheň a kde se chtěl schovat jako obyčejně, protože venku bylo chladno a sníh. Vrazil do dveří a vylekal Jeremiáše, který formoval koňskou podkovu a naklepával ji kladivem do správného tvaru.

„Copak, Rafaelí? Kdopak tě nahání?“

Bylo ticho, protože Rafaelovi se nechtělo mluvit, zato jeho oči se upřeně dívaly do ohně. Po chvilce mlčení promluvil: „Jednou ve svých obrazech zachytím i sílu ohně! Víím to!“ Otázky, které mu položil Jeremiáš, jenž se na něj jenom usmíval, si nevšímal.

„Máš hlad?“ přistoupil kovář k chlapci a podával mu kus chleba se slaninou.

Rafael se na něj podíval a v očích měl otázku: „Opravdu mohu?“

„No tak, ber! Dvakrát nabízet nebudu!“ podal mu jídlo a postrčil mu čepici do očí, takže Rafael neviděl. Když si ji kluk opět narovnal, přešel mu Jeremiáš začerněným prstem po tváři a schválně ho umazal. Hoch si sundal čapku, s vděčností se podíval na kováře a pustil se s chutí do jídla. Nějakého začernění, které rozesmálo Jeremiáše, si nevšímal, protože měl opravdu hlad. Práce s ohněm ho ohromovala, viděl v něm nespoutanou sílu. Nakonec ani nevěděl, jak do sebe krajíc se slaninou nasoukal. Rozhlížel se kolem a na polici uviděl množství malých plechovek. Začal je postupně otvírat a nahlížet do nich. Zvedl ze země vyhaslý uhel, přistoupil ke zdi na kterou začal malovat.

Jeremiáš jenom uznale pokyvoval hlavou, ale nepřestával se věnovat své práci, od které jen občas odtrhl oči, aby se podíval na Rafaela s jakým zápalem se věnoval své malbě.

„Nenávidí mě!“ vypadlo z kluka najednou.

„Kdo tě nenávidí? Tvoje matka?“ vyzvídal Jeremiáš.

„Ta namyšlená slečna, co přišla na panství! Ale já jí také nenávidím!“ dodal rychle a dál maloval, jako by chtěl malbou zapudit svůj vztek.

„Nemyslím si, že ta slečna je zlá osoba. Asi jsi neměl možnost ji dobře poznat!“ oponoval mu Jeremiáš a přiložil do ohně. Pak popadl malé měchy a oheň rozdmýchával. Sedl si na dřevěný špalek a díval se, jak Rafael umí vést uhlík, kterým maloval.

„Máš talent, chlapče, který bude bohužel hozen do stoky téhle chudoby a upadne v zapomnění! Nebo bude jednou tvoje jméno slavné – kdo ví... Rád bych tě viděl v té druhé situaci,“ povzdechl si.

Rafael nepřestával malovat a Jeremiáš nemohl odtrhnout oči od obrazu, který se zpod Rafaelových rukou vynořoval.

„Je to špatný ďábel, který nás svádí k hříchu, ale ten dobrý anděl ho svou mocí přemůže,“ ukázal Rafael na svém obraze na obličej křičícího muže, který ležel na zemi pod tíhou jiného muže, jenž mu stál na zádech a tlačil mu ostré kopí do krku.

„No, já se nedám zastrašit!“ odpověděl pohotově Jeremiáš. „Já ho mohu praštit tímhle kladivem,“ ukázal na těžké kovářské kladivo, které leželo vedle něj, a začal se smát.

Kluk se na něj chvíli díval, pak popadl svou čapku a chystal se odejít. „Moc děkuji za chutnou slaninu!“ poděkoval a vyběhl ven, kde si ve sněhu čistil ruce učerněné od uhlíku, aby ho matka nepotrestala.

Jeremiáš přistoupil k obrazu a s pusou otevřenou dokořán prsty prošel po kousku malby. Podíval se na své těžké ruce plné mozolů a udělal si na obličejí křížek. Zvednul hlavu vzhůru a řekl: „Bože, pomoz tomu chlapci, aby se měl lépe než my tady! On si to zaslouží, už jenom proto, že jsi mu ty sám vložil do rukou tento dar!“

Eveline se vracela z kuchyně a snažila se, aby ji na chodbě nikdo neviděl. Cítila se trošičku unavená, ale i spokojená s tím, že jim ukázala, že se nezalekne práce.

„Už tě tady dobrou půlhodinu vyhlížím!“ promluvila na ni Hedvika, která stála mezi dveřmi.

„Hedviko, když tě tady tak vidím, připadá mi to, jako by se ti zastesklo po těch slídilech, kteří byli u tvého bratra na hrabství Wellnsburgových a kteří byli pořád v patách slečně Katarine“ lehce se pousmála, když k hraběnce přicházela.

„Hmm, tady je taky hrabství Wellnsburgových,“ dobírala si jí Hedvika a chtěla jí nějak toho dne rozveselit, aby Evelinina mysl nebyla pořád zaměstnána ztrátou její babičky .

„No to opravdu je!“ unaveně s ní souhlasila Eveline, která hned dodala, „tohle hrabství je ale v Montgymoree.“

„Ale ale, copak to tady vidím?“ prohlásila s ironií v hlase Hedvika. „Že by z tebe byla královna bramborových slupek? Máš jich několik ve vlasech!“ Protáhla obličej a usmála se.

„Asi se mi tam dostaly, když jsem si odhazovala vlasy z čela při jejich čištění.“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat! Zastesklo se ti po té práci, a tak jsi místo radovánek venku utekla do kuchyně, kde jsi pracovala. Že je to tak?“ vyzvídala hraběnka a čekala co jí na to Eveline odpoví.

„Hedviko, potřebovala bych s tebou mluvit,“ podávala jí do rukou Rafaelovy kresby.

Hedvika se na ně podívala a překvapením otevřela ústa. „Ach, v kuchyni se dnes tak nádherně malovalo a já tam nebyla!“ Na chvíli úžasem oněměla, a když se jí vrátila řeč, řekla: „Takové skvostné výjevy jsem neviděla ani v kostele! Pojd', řekni mi, co jsi mi chtěla říci a kde jsi k těm malbám přišla!“ Vtáhla ji do dveří, dovedla ji za ruku až k pohodlnému křeslu, do kterého ji posadila, a hned si pošoupla druhé blízko k ní, aby ji vyslechla.

„Hedviko, připadám si hrozně a nevím, jak začít!“ ošívala sebou dívka.

„No dobře! Tak už prosím tě nějak začni, protože jinak tady budeme sedět do Vánoc!“ vyzvala ji hraběnka. Eveline najednou vyhrkla: „Vánoce!“

„Ne ne, moje milá, do Vánoc tady sedět rozhodně nebudeme! Tedy alespoň já zde nehodlám sedět do vánoc a o tom jsem přesvědčena!“ rozesmála se Hedvika, která se tím vším začínala bavit. Pak se ale uklidnila a snažila se Eveline s jejím začátkem pomoci. „Tak začni třeba tím, že jsi viděla tyhle kresby, které jsi mi přinesla,“ ukázala prstem na mistrovské malby.

Eveline tedy začala odmotávat z klubička vyprávění nit, až ho převinula z jednoho konce do druhého a řekla pěkně od začátku všechno, co se stalo. Když byla s vyprávěním hotova, položila Hedvice, která ji se zájmem sledovala, ale pořád nevěděla, kam Eveline svým příběhem míří, otázku: „Řekni mi, Hedviko, jaký jsi měla pocit, když jsi mi pomohla?“ Hedvika ani na chvíli nezaváhala a řekla: „Měla jsem dobrý pocit, drahoušku, protože jsem pomohla dobré věci a člověku, který si to zasloužil. Nevím, kam tou otázkou směřuješ...“ Zavrtěla hlavou a pokrčila rameny.

„Hedviko, přicházejí Vánoce!“ vychrllila ze sebe Eveline a upřeně se dívala někam do neznáma.

„Ano, to vím! Vánoce jsou každý rok, dítě! Nechápu ale, proč skáčeš z jednoho tématu do druhého? A co mají Vánoce společného s tvým vyprávěním? Chceš se jít podívat do přístavu? Chceš tam nakupovat? Mají tam něco, co ti udělá radost? Martin nás tam může zavézt!“

„Ne ne! Nepotřebuji se podívat do přístavu, nepotřebuji ani nakupovat! Víš, myslela jsem, že bychom...“

Eveline s Hedvikou toho odpoledne dlouho společně rozmlouvaly a se zápaem diskutovaly o myšlence, se kterou přišla její svěřenkyně. Té nikterak nevadilo ani to, že je umazaná od hlíny a vlasy jí zdobí slupky od brambor.

Na závěr celé rozmluvy Hedvika prohlásila: „Myslím, že jsi přišla se skvělou myšlenkou. Teď je na tobě všechno zorganizovat! Máš můj souhlas a požehnání!“ Pak ještě s chichotáním dodala: „Hm, ta kuchyň je pro nás osudová!“

Eveline ji objala a Hedvika začala naoko vyděšeně křičet: „Né né né! Už zase se ti zachtělo někoho umazat – jako tenkrát, když ti Katarine přitiskla paletu s barvami na hrud' a tebe nenapadlo nic lepšího než nás začít všechny s radostí objímat!“

V tu chvíli si Eveline celou tu situaci živě vybavila a přidala se se smíchem k Hedvice. Byl to v skutku nezapomenutelný a šťastný okamžik jejího života, kdy jí její kamarádka nadělila ten nejhezčí lidský dárek, kde jí ukázala, že jí nebyla lhostejná a opravdové přátelství zpečetila i svým skutkem.

Eveline byla po nějaké době i se svou učitelkou opět v hudebním salonku, kde rozmlouvaly o hudbě, když do dveří omylem vtrhla služebná Gereta.

„Ach, omlouvám se, myslela jsem, že tu nikdo není, když jsem neslyšela hudbu, a tak jsem si říkala, že zde uklidím a zaliji květiny,“ uklonila se a chtěla odejít.

„Gereto,“ zavolala na ni Eveline, „kdy se má v kuchyni zadělávat a péct chleba?“

Gereta byla tou otázkou značně zaskočena, nic takového nečekala. Přesto ze sebe po chvilce překvapení vypravila: „Pokud bude za dva dny čtvrtek, tak to má být ve čtvrtek, alespoň to tak říkali, a bude se péct chleba i na místní faru. Chtěla jste snad něco vyřídit do kuchyně? Nebo něco potřebujete?“ vyzvíдалa překvapená služebná.

„Né né, nic nepotřebuji! Jenom se těším na čerstvý chleba!“ odpověděla Eveline a mile se usmála.

Gereta se uklonila a odešla. „Tak čerstvého chleba se ti zachtělo! Panské manýry,“ hlesla, když kráčela po chodbě.

Ve čtvrtek ráno nemohla Eveline dospat a objevila se v kuchyni velice brzy po ránu. Všichni si mysleli, že tam jen zabloudila, nebo chce mít snídani dříve, než bylo nařízeno jí servírovat. Ona ale nechala všechny čekat s nezodpovězenou otázkou v očích až do doby, než promluvila.

„Tak se pojd'me podívat, zda je na dnešní chleba dostatečně vykynutý kvásek,“ hlesla na osazenstvo kuchyně a podívala se kolem sebe, aby jim řekla další věc. „Je mouka dostatečně prohřátá, aby v ní kvásek pěkně kynul?“

Po této otázce pochopili, že Eveline sem přišla schválně a že tomu, o čem mluví, bezpochyby rozumí. Začali pobíhat sem a tam a po chvilce byly rozděleny úkoly, takže každý věděl, kde je jeho místo a co má vykonávat za práci.

Když byl všechn chleba upečený a pěkně voněl, zeptala se: „Kde máte našlehané máslo?“ Trvalo jenom chvíli, než se před ní objevila hliněná mísa s žádanou věcí. Eveline vzala do rukou jeden čerstvý bochník a rozlámala ho na několik částí, které rozdala. Pak vzala do rukou další a zopakovala to, až viděla, že kousek chleba už má každý. Poté vzala lžici, nabrala do ní máslo a každému nadělila kousek na jeho porci chleba. Nakonec je vybídla, aby jedli. „Pán Bůh vám to oplat'!“ slyšela z mnoha

úst. Hned poté co si získala přízeň mnoha z nich, zašmátrala ve své sukni a vytáhla srolovaný svitek pergamenu, který rozvinula a přibodla ho nožem k dřevěnému stolu, přičemž druhý okraj zatížila hliněnou mísou s máslem.

„Hraběnka Hedvika pořádá malý koncert a vy musíte přijít, pokud nechcete ztratit práci. Musíte vzít také své děti, které by ona ráda viděla. To je napsáno na tom papíru. Bude to v sobotu odpoledne ve dvě hodiny. Tak, a já se teď budu muset rozloučit. Moc vám děkuji za tak pěkný výsledek, jako jsou tyhle voňavé a usměvavé bochníky chleba.“ Rozloučila se, vzala si svou porci a odešla.

Když pak seděla ve svém pokoji, nesměle do něj nakoukla Hedvika a vešla. „A kde je moje porce chleba?!“ žadonila a Eveline jenom nadzvedla ruku a ukázala jí chleba, který jí byla ochotna dát.

„Ach, to je taková dobrota,“ pochutnávala si hraběnka labužnický na voňavé kůrce. „Měla jsem takovou ohromnou chuť za tebou do té kuchyně zajít, až jsem musela sama sebe dvakrát vrátit zpět a říci si, že bys mě tam určitě zaměstnala a komandovala, což by asi nebylo moc vhodné. Tak jsem, jak vidíš, vydržela u sebe v pokoji,“ chichotala se.

„Ale nevydržela! Jsi tady, Hedviko, v mém pokoji – a chceš vědět, jak to dopadlo, že?“

„Eveline, drahoušku! Nevlévá se ti náhodou do žil wellnsburgská krev?“ smála se hraběnka a lichotilo jí, že někdo začal mluvit slovy, která byla typická právě pro ni.

„Hedviko, všechno jsme zvládly a koncert bude v domluvenou dobu, tedy v sobotu odpoledne ve dvě hodiny.“

„Tak to jsem chtěla slyšet! A máš o další práci postaráno!“ tleskla hraběnka rukama a dala se na odchod. „Vypadáš, že potřebuješ pořádný odpočinek! Tak já tě tedy opouštím a uvidím tě u večere, pokud ji neprospíš a nebudeš snít o voňavém chlebu, hmmm?“ zakoulela očima a zmizela ve dveřích. Pak se ale ještě rychle vrátila a ukořistila voňavý chléb, který tam zapomněla, a udělala na Eveline legrační úšklebek.

Nadešla sobota odpoledne a všichni netrpělivě čekali v hudebním salonku, až se hraběnka Hedvika i Eveline objeví. Služebné se mezi sebou upravovaly a vysílaly káravý pohled k dětem, když viděly, že se nechovají způsobně.

Hedvika vešla do dveří jako první a hned všem rukou naznačila, že nemusí vstávat. Děti seděly i na zemi a rukou hladily pestrý plyšový koberec, který se jim očividně líbil. Eveline zamířila k pianu, ale než usedla, našla očima Rafaela. Uviděla ho stát vedle jeho matky, která mu to zřejmě nařídila.

Hraběnka Hedvika se pohodlně usadila do křesla a čekala na Eveline, až začne hrát. U třetí skladby, která byla všem dobře známá, se malá dívka jménem Anita osmělila a přistoupila blíže k pianu.

Hrající Eveline jí věnovala letný úsměv, což Anitu očividně povzbudilo, a tak začala zpívat. Její hlas byl čistý a zněl jako kostelní zvon. Hedvika si přiložila ruku na hrud' a mimoděk zadržela dech, aby ji nedejbůh nevyrušila.

Když Eveline dohrála, Hedvika se ujala slova. Podala si ze stolku Rafaelovy malby a otočila je k publiku. Vůbec nečekala reakci od Rafaelovy matky, která vykřikla zděšením.

„Tak ještě i tady mi budeš dělat starosti!“ Vzápětí synovi uštedřila políček.

Hraběnka rychle vstala, pokynula rukou paní Deniwierové, aby přestala, a ujala se slova: „Tyhle kresby mi přinesla Eveline a o něco mne požádala. Když jsem se na malby podívala, zůstala jsem v úžasu.“

„Vidíš, co děláš! I paní hraběnka zůstala v úžasu! Ty mě, hochu, přivedeš do hrobu,“ syčela na svého syna paní Deniwierová a třásla jím za rukáv.

„Zůstala jsem v úžasu nad tak unikátní malbou, kterou vytvořil Rafael,“ pokračovala Hedvika a v ten moment zůstala v úžasu i Rafaelova matka. Vytřeštila oči a otevřela ústa, protože nic nechápala, jenom věděla, že Rafaelovi teď nenáleží pohlavek, ale pohlazení, a tak to za procítěného posmrkávání udělala.

„Jednou bude jméno Rafael slavné a bude to zásluhou zde Eveline, která vůči tomu nezůstala lhostejná. A já jsem její myšlenku podpořila. Chci vám říct, že dětem, které jsou zde,“ začala počítat a napočítala čtyři, „budu financovat školy, aby se mohly vzdělávat. Dostanou to ode mne jako vánoční dárek. Vím, vím, vím...“ rychle pokračovala, „že odchodem dětí do škol ztratí rodiče pracovní sílu, ale o nic nepřijdete, protože budete dostávat peněžní výpomoc.“ Na tvářích rodičů se objevil úsměv a následovaly hluboké poklony, kterými děkovali hraběnce za její neskutečnou dobročinnost.

Tuto šťastnou atmosféru najednou narušil útěk Rafaela, který se hned, jak slyšel, co se stalo, rozběhl ven z místnosti. Eveline vyskočila od piana a běžela ke dveřím. V okamžiku, kdy byla otočena ke všem zády, začalo lidem docházet, co se stalo a proč malý Rafael utekl. Paní Deniwierová, jeho matka, totiž zvedla ze země malou plechovou nádobku, po které ještě stékal hustý tmavý olej. Evelinina židlička u piana jím byla potřená a na její bleděmodré sukni byla černá mastná skvrna. Eveline se rychle podívala na své šaty, ale ničeho nedbala a rozběhla se za Rafaelem. „Rafaeli, zastav se prosím! Neutíkej! Já se na tebe nezlobím!“ křičela za ním.

„Eveline, copak se tady děje?“ vyzvídal Martin, kterého na chodbě minula a kterého si vůbec nevšimla, protože utíkala za Rafaelem.

„Zatraceně! Kam to utíkají? Venku je zima!“ hlesl Martin a rozběhl se za nimi. Po cestě si sundával kabát, protože ho chtěl dát Eveline, aby venku nepromrzla. Po chvíli ji doběhl. „Co se děje?“ vyzvídal a divil se, proč má Eveline tak špinavé šaty, hlavně v části, kterou se usedá na židli.

„Na nic se mě teď neptej, Martine! Musíme najít Rafaela, než sníh zamete stopy. Rychle, rychle!“ vydávala rozkazy a strkala ruku do kabátu, který jí Martin podával.

Oba sledovali stopy ve sněhu, které vedly ke kovárně, která ale byla tou dobou zamčena, protože všichni byli uvnitř panství. Vedle výhně byla malá stodola a stopy je přivedly právě tam, kde seděl venku ve sněhu pod dřevěnými prkny do klubíčka schoulený a plačící Rafael.

Když viděl, že ho našli, začal vrtět hlavou a omlouval se: „Myslel jsem si, že mě nenávidíte, slečno Eveline, a tak jsem vás začal taky nenávidět! Chtěl jsem vám udělat něco nepěkného, a tak jsem vám natřel židli tím olejem. Já jsem vám ublížil, a teď vím, že neprávem!“ Utíral si slzy a srdceryvně brečel. „Vy jste na mě byla tak hodná... Já jsem to nevěděl! Já... já...“ zajíkal se, „vím jenom, že jsem vám ublížil neprávem a zničil jsem vám hodně drahé šaty!“

Martin teď pochopil, co se vlastně stalo, a jenom naslouchal. Pravda je, že Eveline si na černé židli nemohla ničeho všimnout, protože barva oleje byla stejná jako barva židličky.

„Rafaeli! Nic jsi mi nezničil!“ ubezpečovala ho Eveline. „Možná sis ani neuvědomil, jak neobyčejný dárek jsem od tebe dostala! Ihned jak to bude možné, si tuto část šatů nechám zarámovat a ty mi tam ještě něco přimaluješ! Slibuješ?“ Rafael na ni zůstal zírat s otevřenou pusou.

Po několika dnech, když byl kus bleděmodré tkaniny prosáklý olejem zarámován, se ale už usmíval. S menší úpravou od Rafaela vypadal obraz úžasně a každý, kdo nevěděl o jeho původu, se domníval, že jsou to paprsky světla prodírající se přes tmavě modrou oblohu. Tak to dopadlo, když se nařasená bleděmodrá sukně doplnila tmavým olejem ze židličky. Eveline dílo nazvala „Rafaelův projev odvahy“ a byla na něj náležitě pyšná.

Všechny děti, které dostaly jako vánoční dárek placenou školu, ji začaly hned po Vánocích řádně navštěvovat a hraběnka Hedvika o nich dostávala pravidelné informace. Rodičům nedovolila, aby děti zdržovali doma, protože dostávali peněžitou náhradu, a tak se mohly všechny děti vzdělávat.

Jinak tomu nebylo ani s Rafaelem, který se nejdříve musel naučit číst a psát, aby se mohl dál učit technice kresby a malování a mohl si o tom také přečíst nebo dělat poznámky. Šlo mu to velice rychle a zanedlouho byl zcela připraven vyrazit do srdce Francie – do Paříže, kam ho hraběnka Hedvika zapsala na uměleckou školu.

Jednoho odpoledne, když se Eveline chystala usednout k pianu, uslyšela tiché klepání na dveře. Obrátila se na židličce ke dveřím a zvolala: „Vstupte!“ Do místnosti nesměle vstoupil Rafael, který si ihned sundal svůj klobouk z hlavy a žmoulal ho v ruce. Na svůj věk vypadal velice vyspěle, byl z něho pohledný mladík s precizně svázanými černými vlasy sametovou stužkou vzadu na krku, vyzbrojen s milým úsměvem na tváři, který vyjadřoval odhodlanost ale i pokoru. Eveline vstala a chytila se za ústa, která se jí překvapením otevřela, když uviděla mladíka stát ve dveřích. „Neříkej mi, že už odcházíš do Paříže, Rafaeli!“

Hoch jenom tiše pokýval hlavou a smutně se na ni díval.

„Tak to by ses měl radovat, a ne takhle truchlit!“ povzbuzovala ho.

„Bude mi po vás smutno, slečno Eveline!“

Eveline se na něj chvíli dívala a měla slzy na krajíčku, protože ji jeho slova chytila za srdce. V tu chvíli nevěděla, co má dělat a jak ho má vlastně rozveselit, když tam stál tak nešťastně.

„Také mi po tobě bude smutno,“ rozpačitě se rozhlédla kolem, „a téhle židličky taky.“ Ukázala prstem na židličku, kterou se jí neodmyslitelně vryl do paměti, tím, že jí natřel černou kolomazí.

Oba se začali srdečně smát.

„Byl ses už rozloučit s hraběnkou Hedvikou?“

„Ano, slečno, ona byla první, s kým jsem se rozloučil!“ osmělil se a popošel k ní blíž.

Eveline jenom pokývala hlavou, že rozumí a že je to tak správné, protože Hedvika si to rozhodně zaslouží. Nebýt její dobročinnosti, děti by se na své školy nedostaly.

„Tak tam na nás v tom světě nezapomeň, Rafaeli!“ přistoupila k němu a objala ho. On její objetí opětoval a byl za to její šťasten.

„Jak bych mohl zapomenout na ten nejkrásnější dárek a obraz svého života, kdy jste mi vy a hraběnka Hedvika zabezpečily! Vzdělání a cestu k lepšímu životu!“ uklonil se a odcházel. U dveří se ještě jednou otočil a hluboce se poklonil. Pak opravdu odešel.

Eveline se musela na chvíli posadit. Dívala se upřeně před sebe, jako by si v hlavě něco promítala. Po chvílce se pokřížovala a otevřela notové osnovy, aby našla skladbu, kterou chtěla hrát.

Rafael zamířil přes nádvoří do zadní části panství, kde byla kovárna, protože dobře věděl, že je tam ještě někdo, koho má rád a koho nechce opustit bez rozloučení. Bylo teplé jaro, a tak se musel zastavit a rozepnout si kabát. Před dveřmi zůstal stát a chystal se na ně zabouchat. Pak si to ale rozmyslel a dveře otevřel bez zaklepání a tiše. V ruce držel malý balíček, něco v plátěném ubrousku.

Jeremiáš zvedl hlavu, když uviděl, že se dveře otevřely a dovnitř se dostalo více světla. Zanechal práce, postavil se a díval se na Rafaela, který před ním stál v celé své kráse. Měl na sobě černý oblek, který mu zdobil řetízek od kapesních hodinek, jež dostal od paní hraběnky s přáním, aby si v životě vždycky uměl udělat čas na důležité věci. Jeremiáš byl v rozpacích. Po chvílce si svými sedřenými rukama otřel slzy, které mu stékaly po začerněném obličejí, a jenom pokýval hlavou. Byl šťastný, že vidí tohoto chlapce odcházet do škol, které mu mohou zajistit lepší život.

Rafael si sundal klobouk a popošel blíž: „Přišel jsem se rozloučit, pane Jeremiáši.“

Kovář ho objal, přičemž se neubrání slovům: „Vždyť jsem si říkal, jestli si na starého Jeremiáše vzpomeneš, až budeš odcházet!“ Trochu chlapcem zatřásl a pak ho chlapsky poplácal po zádech. Poté zvedl hlavu ke stropu a prstem ukázal nahoru: „Já vím, že tam jsi, a vždy jsem v tebe věřil!“ Ta slova patřila Bohu. „No, tak nám v tom světě nezpychni a nezapomeň na nás!“ poučoval chlapce.

„Jak bych jenom mohl zapomenout! To se nikdy nestane!“ odpověděl chlapec a podával Jeremiášovi balíček. Otočil se a pomalu odcházel. Nezapomněl se ještě jednou podívat na obraz, který tam před časem namaloval.

Když byl pryč, Jeremiáš se opět posadil na židli a začal ten balíček, který dostal od Rafaela, pomalu rozbalovat. Před očima se mu objevil krajíc chleba s pořádným kusem slaniny. Jeremiáš zvedl hlavu, zadíval se na dveře s očima, kde se mu zaleskly slzy a poznamenal: „Jak by mohl zapomenout! Už vím, že v tom světě nezapomene!“

Rafael začal studovat malbu, její různé techniky. Přes všechnu svou zaneprázdněnost se nikdy nezapomněl zastavit za svými objevitelkami Hedvikou a Eveline a také za Jeremiášem. Se zájmem vyprávěl, co se právě učí. Byl tvrdohlavý a prosazoval svou techniku, čímž hodně imponoval Hedvice, která neměla ráda, když se po sobě lidé opičí a mají na všechno stejné názory. Dokázala si s ním povídat hodiny a hodiny o všem možném a nemožném, čemuž Rafaelova matka vůbec nerozuměla a kroutila nad tím vším hlavou. Hedvika však cítila vnitřní klid, když viděla, jak oči všech dětí září štěstím, a byla ráda, že pomohla dobré věci. V koutku duše byla přesvědčena o tom, že byla opět pouze prodlouženou rukou Boží, který chtěl, aby se to tak stalo, protože všechno tohle bylo vepsáno v osudech těchto dětí. Seděla tiše na pohodlném sofa s rukama složenýma k modlitbě a rozhlížela se po pokoji. Zrak jí zabloudil na její portrét, který ji donutil vstát a přijít blíže, aby se nechala unést do vzpomínek na časy, kdy mistrovská ruka půvabné Katarine vedla štětec a vdechla život tomuto obrazu, který měla Hedvika tak ráda. Viděla před sebou svou neteř, jak se směje, jak jí svěřuje svá tajemství a jak jí svým bezprostředním chováním projevuje lásku. Milovala tohle stvoření s dlouhými tmavými vlasy, které si vždy elegantně odhazovala dozadu, když malovala, nebo šermovala a omlouvala se svými pomněnkovými očima a věděla, že s tím vždy uspěje. Viděla v ní sebe samu a proto jí ráda pomohla prehnout s hraběcího síla, aby se historie již nikdy neopakovala. Ještě jednou si prohlédla obraz a s plachým úsměvem na rtech si povzdechla: „Doufám, drahoušku, že srdce, které bije ve tvé hrudi, je nyní šťastné!“

SUDIČKY

„Každý má svůj osud vepsán v knize osudu, který může i pozměnit, pokud mu to bylo povoleno a pokud k tomu má sílu. Mnoho věcí se v našem životě stane navzdory tomu, že si je nepřejeme a že nás zraňují. Jiné věci, které třeba nečekáme, nám mohou naopak přinést nevýslovnou radost. Nikdo se ale nevyhne tomu, co pro něj bylo vybráno a rukou toho všemohoucího zpečetěno. Vše je se vším spojeno a ruka osudu nás povede...“

Pokud někdo nevěří na zázraky, že se dějí, je svým způsobem velice ochuzen, protože zrod nového lidského života je důkazem toho, že zázraky skutečně existují a že jimi mohou být obdařeni lidé, kteří dostanou do vínku výjimečnou schopnost, nebo vytríbený talent. Nový život člověka je při jeho početí nejenom ovlivněn rukou Boží, ale i konstelací hvězd, astrologickým znamením, a různými jinými vlivy, které budou ovlivňovat jeho charakter, jeho vývoj, myšlení a dají mu specifické vlastnosti.

„Tak tohle je dnes naše místo!“ ukázala sestra sudička Rosalinda prstem na velkou ceduli, kterou si přečetla a Augustina jenom přikyvovala, že rozumí. Sestra Josephina tomu nevěnovala žádnou pozornost a rozhlížela se kolem sebe.

Před velkými dřevěnými dveřmi stály tři sestry sudičky, které svým oblečením hodně připomínaly ctihodné jeptišky, jež zasvětily život Bohu. Tak jako sestry z kláštera, tak i ony měly rovněž své poslání, ale bylo to poslání sudiček. Na hlavě měly bílé naškrobené čepce a tělo jim zdobil dlouhý černý šat, který byl jejich skromným rouchem. Živůtek jejich šatů jim v přední části zdobil dlouhý bílý podbradník na kterém měli sestry pověšeny na řetízích křížek, protože věděly, že z Bohem jde všechno líp. Na tvářích měly úsměv a odhodlání vydat se na další životní pout', pokud budou k ní vyzvány. Všechny tři byly šťastny, že se po dlouhých letech opět sešly, aby se za krátký čas třeba mohly vydat zase tam, kde bude jejich určené místo.

„Už víš, Josephino, do které místnosti máš jít a kde budeš sedět?“ zeptala se Rosalinda.

„No, určitě s vámi milé sestry! Alespoň doufám!“

„Vůbec jsi nedávala pozor, když jsem to tady ukazovala na dveřích!“ kárala ji Rosalinda.

„Modlila jsem se za to celou věčnost, abychom mohly být opět spolu. Ale pokud nemáme být v této místnosti, tak nás ty dveře dovnitř stejně nepustí! To přece víte!“

„Tebe, jak se tak dívám, nemůže nic vyvést z rovnováhy a klidu!“ projevila jí svou poklonu Augustina a usmála se na ni.

„Miluji tohle století,“ poznamenala k nim z ničeho nic Rosalinda a pousmála se.

„Proč ho miluješ? Venku můžeš na jedné straně vidět spoustu bídy a na té druhé namyšlenou šlechtu, která se rouhá vůči našemu pánu čím dál tím víc!“ Argumentovala Josephina.

„Ne nemyslela jsem na tohle, ale na to jak se každý snaží něco vynalézt!“ vysvětlovala sestra.

„Oh, ty máš na mysli to pověstné kolečko, které vymyslel nějaký hlupák a poté ho musel tlačit,“ tiše se zahihňala Augustína.

„Nechte už toho a pojděte, je čas!“ napomínala je Josephina

Všechny tři prošly bez problémů dveřmi a to jim dávalo naději.

Josephina jenom pokrčila rameny a pokývala hlavou: „jak je vidět, mé modlitby byly vyslyšeny, sestry sudičky! Jsem zde a s vámi!“

Všechny tři se na sebe pousmály a hledaly místa se svými jmény, kam jim příslušelo si sednout.

V místnosti s označením dveří „Tvůj osud tě nemine, ale volba může být i ve tvých rukou“, která velice připomínala obrovskou historickou knihovnu s čítárnou s vysokým klenutým stropem, bylo dnešního dne neobvykle rušno a neklidně.

Uvnitř prostorné místnosti byly všechny velké stoly z těžkého masivního dřeva sestaveny tak, aby za každým z nich mohla sedět trojice žen sudiček se svými kolovrátky, na kterých předly nitě různých barev. Tyto nitě se vpravovaly na listy, které ležely na stole, a měnily se v písmo ihned, jakmile se vlákno dotklo papíru. Sudičky musely být obezřetné a musely nejenom naslouchat tomu, proč se tady sešly, ale také rychle jednat, pokud to situace vyžadovala.

Tento den jich zde bylo nespočet. Tkaní písmen prokládaly svým ručním psaním, pro něž používaly husí brko, které bylo zárukou pěkného písma – švabachu. Listy osudů, které pečlivě popsaly, ale neřadily pod sebe podle čísel tak, jak byly napsány. Věděly, že to není zapotřebí, protože čas od času se všechny napsané listy zvednou, promíchají se s těmi ostatními a pak se samy vpraví do knih.

V popředí stály dva velké kulaté stoly, na kterých byly usazeny dvě velké točící se koule. První vypadala jako velký glóbus, na němž byly vidět světadíly. Druhá koule byla stejně velká jako první, byla však rozdělena svislými čarami na několik dílů, některé byly světlé, některé šedé a některé tmavé. V každém pruhu bylo něco napsáno velice starým a prapodivným písmem a k tomu byly přidány různé vysvětlující výjevy a obrázky, kterým rozuměly jenom tyto moudré ženy, jimž se říkalo sudičky. Na samém vrcholu, který ukončoval stojan jedné z těchto koulí, byl nápis „OSUD“.

Před těmito stoly stály velké přesýpací hodiny, které ukazovaly téměř konec jednoho cyklu. Zřejmě proto se tady tak horlivě předlo, psalo a pracovalo a proto nikdo nezapomínal pozorovat hodiny, aby věděl, kolik času ještě zbývá.

Vypadalo to, že tento starý zaběhnutý postup všichni znají a vědí, co bude následovat, až hodiny přesypou poslední zrníčka písku. Celá místnost byla ponořena do atmosféry nezvyklého tajemství, a to hlavně proto, že řady vysokých polic, které zde byly, zatím zely prázdnotou. Na stolech se kupily stohy popsaného papíru, za kterými pomalu nebylo tyto čiperné žínky ani vidět. Některé měly na hlavě

nařasený bílý čepec, pod kterým si schovávaly vlasy, aby jim nepadaly do tváře. Tyto sudičky patřily k těm mladším. Mnohé z nich měly kulaté brýle, ve kterých vypadaly velice legračně, zvláště když přes ně pokukovaly – jednou na přesýpací hodiny, jednou na stůl, jednou na svůj kolovrat, který měly vedle sebe. Všechny jimi napsané osudy musely být schváleny, až pak je mohly dostat zpět. Toto tedy byla pracovna sudiček, jež horlivě pracovaly na osudech lidí, kteří se měli právě narodit.

Hodiny přesypaly poslední zrníčka písku a obě koule se najednou začaly rychle točit. Na stolech všech sudiček se rozzářily křišťálové jehly, ve kterých se objevila tajemná postava. Ta záhy vystoupila z velkých dveří, které se pomalu vysouvaly ze svého původního místa, jež bylo zabudováno mezi regály knihovny. Další police knihovny se vysunuly dopředu a otočily tak, aby udělaly místo pro vstup do místnosti. Takových dveří bylo v místnosti několik, ale člověk, který o nich nevěděl si myslel, že je to jenom místnost s knižními policemi, kam vedou jedny hlavní dveře a nic víc.

Záhadná postava vypadala velice podobně jako ty, které seděly za stoly. Obličej měla na pohled velice milý a usměvavý. Týž šibalský úsměv, který měla na rtech, jí bylo vidět i v očích. Čím se od ostatních ale opravdu lišila, byly její šedivé vlasy, dobře viditelné, protože neměla bílý čepec. Skoro všechny oči najednou směřovaly na jedno místo, a to tam, odkud tato záhadná postava přicházela. Bylo však vidět i sudičky, které ještě něco horlivě dopisovaly, a některé ještě předly, tak se na příchozí postavu ani nepodívaly a nesledovaly ani přesýpací hodiny. Za tajemnou neznámou se blížily další postavy žen, které také vypadaly naprosto stejně a byly rovněž podobny těm uvnitř místnosti. Celá skupinka se zastavila v přední části pracovny sudiček, kde na ně čekala místa u stolu. V mnohém to připomínalo konzilium, které má o něčem rozhodovat a sedí za stolem, od něhož bude vše sledovat a všemu pozorně naslouchat.

„Vypadá to, že sestra Agáta nemá svůj den,“ poznamenala Augustina, která seděla se svými sestrami sudičkami Rosalindou a Josephinou hned v první lavici v prostřední řadě a v ruce žmoulala malou pálivou papričku.

„Řekla bych, že vypadá celkem usměvavě, copak nevidíš? Očisti si své brýle!“ poznamenala Rosalinda.

„No, já nevím, já z ní mám také vždycky strach, když ji vidím i přesto, že se usmívá. Vid', Ginger?“ dodala Josephina a otočila se na veverku, která se nedala přehlédnout, protože jí vesele pobíhala po ramenou, občas přeskočila na Augustinu nebo Rosalindu, a krátila si tak dlouhou chvíli, přestože všechny tři pilně pracovaly. Augustina na ni udělala velký kukuč a vypadala, jako by čekala, že jí Ginger odpoví. Ta opravdu působila dojmem, že všemu rozumí a že také ví, kdo je Agáta, a proto se chovala velice způsobně. Josephina si rukou šáhla na svůj křížek a něco tiše mumlala.

Agáta, přehlédla očima celou místnost, sešpulila rty a napřáhla ruku od svého stolu směrem do místnosti se slovy: „Zdá se, že někdo pozapomněl, že po vypršení času není dovoleno psát dál osudy lidí a vkládat jakékoliv psaní a přání.“ Všechny kolovrátky se najednou seřadily v zadní části místnosti a Agáta se teď dívala do omluvných obličejů těch sester co psaly i po vypršení lhůty. „Nadešel čas, aby se vámi sepsané osudy svázaly v knihy a také aby byl každý osud doplněn tím, co pro něj bude vámi

vybráno. Nuže tedy, nechme našeho pána ať zamíchá z lidskými osudy!“ Agáta se podívala po místnosti, aby se přesvědčila, že jí každý poslouchá. A poté pokračovala.

„Položte pravou ruku nad vámi napsané listy a společně budeme odříkávat nám tak dobře známou větu! Zakládám knihu osudu a budu ho pomáhat naplňovat tak, jak byl sepsán, schválen a přidělen, pokud k tomu budu předurčena!“

V tom momentě se všechny napsané listy začaly mezi sebou vířivými pohyby míchat. Listy jedné sudičky létaly k těm ostatním a míchaly se mezi sebou, což znamenalo, že lidský osud bude složen z mnoha životních epizod a že jeden člověk může zkřížit cestu mnoha jiným lidem na své životní pouti, kteří budou třeba hrát v jeho osudu určitou, nebo hodně významnou roli. Všechny knihy osudu musely být stejně tlusté, aby se nevědělo, kdy bude třeba osud jednoho člověka předčasně ukončen. Když lidský život neměl dál pokračovat, došlo se v knize k černým stránkám a tím bylo vše ukončeno. Z popsaných papírů, které tedy ležely volně před sudičkami, se v mžiku začaly tvořit tlusté kožené knihy v barvě rubínu, které měly na přední straně zlatým písmem vyraženo slovo „OSUD“ a pod ním jméno člověka, který se měl teprve narodit. Na knihách bylo zvláštní to, že listy vepsaného osudu se co do počtu stránek, které napsala jedna sudička nevrátily nazpět, protože ne každý život byl stejně dlouhý. Některé listy, které sudička napsala, zůstaly totiž v jiných knihách osudů, protože tam nyní náležely. Pokud některá sudička zanedbala své povinnosti, mohlo se v knize objevit mnoho bílých, nepopsaných listů, které ale nebyly zase tak špatné, protože čisté stránky v knize osudu dávaly člověku šanci, aby v těchto úsecích vzal život do svých rukou a popsal tyto stránky vlastní snahou a úsilím. Každá kniha osudu měla svoje číslo a jemně kovanou přezku, která vycházela ze spodní strany knihy dopředu do její prostřední části tak, aby se kniha dala uzamknout.

Augustina se zadívala na knihu, která se objevila na jejím stole. Měla na sobě číslo 311/1 a jméno Christopher Wellnsburg Bawerien, narozen v La Vonzie. Rosalindina kniha dosedla na stůl hned těsně vedle té Augustininy. Obě se na sebe s úžasem podívaly, protože kniha obsahovala naprosto stejné číslo 311 s tím, že za lomítkem byla číslice 2 a jméno znělo Elizabeth Wellnsburgová Bawerienová, narozena v La Vonzie.

„Dvojčata a to místo „La Vonzie“ je dole na jihu, někde až na jejím samém konci a hraničí s Itálie, nebo je to již Itálie? Ted' opravdu nevím,“ uvažovala Rosalinda. „Ale co vím přesně není to daleko od moře.“ Obě dvě si mezi sebou vyměnily udivené pohledy. „To zní tajemně a nakonec je to vlastně jedno, kde to je, ono se to po letech opět změní, jak známe lidi, kteří se ustavičně o něco přou!“ řekla Augustina tiše. Pořád se ale muselo čekat, protože Josephinina kniha se ještě neobjevila a to znamenalo, že jejich stůl bude asi poslední.

Záhy mohly vidět i Josephininu knihu, která všechny tři sudičky překvapila ještě víc, protože její číslo bylo 310 se jménem Febien Balaret Defoár...“ Hm, to vypadá dost záhadně, mé číslo je hned před těmi vašimi, Rosalindo a Augustino, ale vím já, ve kterém městě?“ říkala si pro sebe Josephina. Musím asi ještě počkat.